

DOPIŠ PRO TEBE

OBNOVENÁ CÍRKEV NEBO NOVÉ NÁBOŽENSTVÍ?

16/78

Významný teolog koncilu, kardinál Ratzinger, řekl rok před svým vysvěcením na biskupa při podiové diskusi v Mnichově: *»Je nesporné, že posledních deset let bylo pro katolickou církev dalekosáhle negativních. Místo aby nastala očekávaná obnova, vznikl stále pokračující proces rozpadu.«*

Znamením rozpadu je zmatek pojmů. Jako se dnes nerozumí vždy totéž pod slovy mír, svoboda, demokracie nebo lidská práva, i v katolické církvi si ponechávají liberální teologové známé pojmy jako vykoupení, zmrtvýchvstání a říše Boží, ale plní je jiným obsahem.

Tak např. řekl nedávno jeden jesuita, že spasení se už nemá chápat jako odchod z tohoto »slzavého údolí«, ale jako odstranění překážek, které brání, aby se člověk stal skutečně člověkem. Spasení je jen jiné slovo pro osvobození. Koncilní Otcové se snažili o obnovenou církev, která by svou duchovní péčí přizpůsobila potřebám moderní doby, ale ne o církev, která by se přizpůsobila světu. V reformách, na kterých se usnesli, viděli návrat k původnímu křesťanství, o kterém nemálo liberálních teologů nechce ani slyšet.

Chtějí nové náboženství, ale nechtějí zničit organizaci katolické církve či církev opustit. Vždyť by tím ztratili věřící i své příjmy z jejich daní. Chtějí spíš starou církev a její zřízení využít pro vlastní účely a to tím, že ji vhodně »přemění«. Když pak

mluví moderní teolog o ekumenismu, nenamáhá se vůbec, aby hledal s » odloučenými bratry « společné křesťanské dědictví. Liberální teologové na obou stranách mají už dávno společné náboženské přesvědčení, kde rozdíly v pravdách víry nehrají vůbec roli.

CÍL NOVÉHO NÁBOŽENSTVÍ

Hlavní cíl nového náboženství není Bůh a jeho oslava, ale člověk a jeho sebeuskutečnění. Ne plnění vůle Boží, ale toho, co slouží člověku k jeho rozvinutí. Proto se také angažují v tom, čemu říkají » teologie osvobození «, tj. osvobození širokých lidových mas od hmotné nouze a od utlačování – je-li to nutné, tedy i terorem a násilím.

Nepopíratelná povinnost křesťanů je, snažit se o odstranění sociálních nespravedlností a bídy, i když hlavní břímě této úlohy spočívá na ramenou států. Jen ty mají totiž k dispozici peněžní a mocenské prostředky, aby mohly řešit sociální problémy.

CO S TRPÍCÍMI?

Země je ovšem stále slzavým údolím. Vědí vůbec tito pokrokoví teologové o utrpení nekonečné řady nemocných a zmrzačených, jejichž bída se nedá odstranit, protože na zemi není možné všechno? Neviděli ještě slzy, které se prolévají i v bláhobytu?

Co je člověk s celou svou svobodou a sebeuskutečněním, nečeká-li na něho na konci jeho života Vykupitel? Vlastní » *svoboda, kterou oslavením nabudou Boží děti* « (Řím 8, 21) se uskuteční teprve na druhém světě, kdy Bůh těm, kteří ho milovali, » *sám setře každou slzu z očí.* « (Zjev 7, 17)

SPÁSA NEBO SEBEUSKUTEČNĚNÍ?

Podle naší víry není spasení osvobození z pozemské nouze, ani odstranění překážek, které brání člověku, aby se stal skutečným člověkem. Spasení také není JEN osvobození od hříchu a viny, ale především vejítí do života v Bohu. Tato účast na Boží blaženosti je posledním cílem našeho náboženství.

Pro ty, kteří přijali za svůj cíl sebeuskutečnění člověka, je Bůh – pokud v něj vůbec věří – slabošský otec, jenž dovolí svým dětem skoro všechno. Tito lidé tvrdí, že člověk je od přirozenosti dobrý. Dopouštějí se ovšem stále chyb – ale kdo by jim je mohl vyčítat, při všech těch těžkostech, s kterými musejí bojovat?

Pocit osobní viny, odpovědnost před Bohem, se tím pak skoro úplně vymazává.

KDO JE KRISTUS?

Ježíš z Nazareta není už pro mnohé liberální teology Syn Boží »*jednorozený Syn Otcův*« (Jan 1, 14), který přišel na svět jako Vykupitel, nýbrž sociální reformátor, obdivuhodný člověk, v kterém jednal zvláštním způsobem Bůh, ale jenž ztroskotal a pro svou ideu zemřel.

V novém náboženství tedy už neexistuje slovo spasení od hříchů a smrti. Smrt Kristova na kříži byla nesmyslná a Kristus podle mínění těchto teologů nevstal opravdu z mrtvých, žije jen dál ve svém učení.

NEVSTAL-LI KRISTUS Z MRTVÝCH ...?!

Jde o základy naší víry. Nevstal-li Kristus z mrtvých, je naše víra – jak píše sv. Pavel – zbytečná, neboť »*nevstal-li Kristus, naše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších a ztraceni jsou i ti křesťané, kteří už zemřeli. Nemáme-li v tomto životě nic jiného než pouhou naději v Krista, pak jsme nejubožejší ze všech lidí.*« (1 Kor 15, 17-19)

Aby se lépe uskutečnil, tj. aby byl správným člověkem, potřebuje člověk podle mínění těchto v blahobytu žijících teologů určitý životní standart. Ve snaze o »větší životní kvalitu« zapomínají lehce na Ježíšova slova: »*Bohatý jen nesnadno vejde do nebeského království*« (Mt 19, 25) a »*Běda vám, boháči, neboť jste už své potěšení dostali*« (Lk 6, 24). Nové náboženství chudáky příliš neutěší, vždyť učí pravý opak toho, co slyšíme od Krista v horském kázání: »*Blahoslavení vy, chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát.*« (Lk 6, 20, 21)

SEX V NOVÉM NÁBOŽENSTVÍ

Liberální teologové učí dále: Chce-li být člověk celým člověkem, musí jím být také v sexuální oblasti. Všechno je dovoleno, co připravuje radost a požitek. Manželská věrnost a zdrženlivost nevytvoří silnou osobnost. O ideálu panenství či kněžského panictví ani nemluvě! Odřikání a obět patří minulé zbožnosti. Smysl života je především radost! Člověk má prožít tolik radosti, kolik jen může!

ČLOVĚK NEBO BŮH?

Ne – to není obnovená Církev, jakou ji chtěl mít koncil. To je nové náboženství, jehož středem není Bůh, nýbrž člověk.

Cestu tomuto liberálnímu pojetí víry připravovali teologové Bultman, Rahner, Küng, Schillebeeckx aj. A dnes toto pojetí jejich žáci provádějí a rozšiřují mezi věřícími. Nehlásají ovšem všechny tyto nauky najednou. Také si poslouží takovými výrazy, které jsou nejasné a dají se vyložit i jinak. V každém případě vždy bojují za náboženství, které jsme tu v podstatných rysech popsali. Chtějí mít ráj, říši Boží, zde na zemi. Čím se pak vlastně lišíme od nevěreckého humanismu, který hlásá bratrství, toleranci a světový stát?

Svatým posláním křesťanů není a nebylo vybudovat pozemský ráj, nýbrž pomáhat lidem hojit rány, mírnit nouzi podle slov Ježíšových: » *Toto je moje přikázání: Milujte se navzájem jako jsem já miloval vás* « (Jan 15, 12). A nezapomeňme, že i utrpení má svůj smysl.

KDE NAJDOU ÚTĚCHU?

Křesťanství je jediný světový názor, který má místo i pro vyvržené, zmrzačené, nemocné a pronásledované neštěstím. Jen křesťanství dává odpověď na všechno utrpení světa: » *Utrpení tohoto světa nejsou nic ve srovnání se slávou, která se na nás v budoucnosti zjeví.* « (Řím 8, 18)

OBNOVENÁ CÍRKEV?

ANO. Ale ne nové náboženství. Církev bojovala v dějinách stále proti krizím a falešným naukám. Překoná i dnešní obtíže. Zatím je ještě příliš oslabená. Nejdříve musíme my sami přijmout vážně evangelium a podle své víry žít! Pak se Církev skutečně obnoví – jak to chtěl koncil – a bude vyzbrojena ke vstupu do třetího tisíciletí.

Nebo – dozrál-li čas – pro nový příchod Páně.

Dr. K. G.

» *Cenu má jedině to, co děláme jen a jen z lásky k Bohu.* «
Matka Tereza z Indie.

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich